

Arrest

nr. 120 811 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, dient op 14 januari 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 5 juni 2013, met kennisgeving op 24 juni 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing met motivering:

“(…) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Meneer diende op 14.01.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene een bewijs van inschrijving als werkzoekende (VDAB-attest dd. 15.01.2013), zijn diploma architectonische vormgeving (3D-design) en masterdiploma arts voor alsook enkele sollicitatiebewijzen.

Op 04.04.2013 levert betrokkene een bijkomend bewijs van sollicitatie.

Betrokkene voldoet alvast niet aan de voorwaarden om de inschrijving te genieten als werknemer. Uit het dossier blijkt dat hij, sinds zijn aankomst in België, 1 dag heeft gewerkt op interim basis, namelijk op 110.4.2013. Op basis van een marginale tewerkstelling kon hij uiteraard het verblijfsrecht als werknemer niet erkend zien (artikel 50, §2,1^o van het KB van 08.10.1981) te meer daar hij nu niet aan het werk blijkt. Met voorlegging van de vernoemde documenten heeft betrokkene evenmin kunnen aantonen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling overeenkomstig art. 50,§2,3^o van het KB van 08.10.1981 om het verblijfsrecht als werkzoekende te genieten.

Betrokkene verblijft intussen sinds januari 2013 in België. Ondanks zijn inschrijving bij de VDAB en sollicitaties heeft betrokkene nog geen vorderingen gemaakt op de arbeidsmarkt. Wat de sollicitaties van betrokkene op de Belgische arbeidsmarkt betreft, levert hij het bewijs eenmaal te zijn uitgenodigd voor een gesprek bij een bedrijf op 08.03.2013.

Wat de uitkomst was van dit gesprek en of meneer nog opgenomen is in verdere sollicitatieprocedures met een reëel uitzicht op tewerkstelling wordt niet meegedeeld. Uit raadpleging van de RSZ-databank blijkt dat meneer op 12.04.2013 een dag heeft gewerkt via interim. Betrokkene heeft ongetwijfeld inspanningen geleverd om werk te vinden, maar als dit het maximale resultaat is dat hij heeft kunnen bekomen dan doet dit weinig goeds beloven omtrent zijn reële kansen op tewerkstelling.

Uit de voorgelegde diploma's kan afgeleid worden dat betrokkene een hogere opleiding heeft genoten (Master of Arts dd. 02.05.1997 + diploma Architectonische vormgeving - afstudeerrichting 3D-design dd.31.01.1994). Verder verklaart hij na zijn studies vooral actief te zijn geweest bij IT-bedrijven (12jaar). Een gedetailleerd beeld van zijn werkverleden ontbreekt echter alsook een idee van de duur van zijn huidige werkloosheid nadat de tewerkstelling bij de vorige werkgever (Centric) werd stopgezet.

Evenmin blijkt uit het dossier dat hij, naar aanleiding van zijn sollicitaties, thans een concreet voorstel van een werkgever op zak heeft om in de nabije toekomst in dienst te treden. Gezien het geheel van de elementen kunnen de kansen van betrokkene op de Belgische arbeidsmarkt niet als gunstig of reëel worden beschouwd. Een verblijf van meer dan drie maanden kan aan betrokkene derhalve niet worden toegekend.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “Artikel 40§4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 50,§2,3^o en 51,§2, 2 van het KB van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zijnde een beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).”

Het middel luidt als volgt:

“Toelichting:

1.

Artikel 40§4.1^o van de Vreemdelingenwet stipuleert:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

Artikel 50.52.3^o van het KB van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stipuleert:

De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor

een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijf plaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19 bis;

2° zelfstandige: een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer en het bewijs van zijn aansluiting bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid".

2.

Aangezien verzoeker nu voldoet aan alle voornoemde gestelde wettelijke voorwaarden.

Dat verzoeker bewijst - en ten aanzien van de DVZ reeds heeft bewezen - dat hij het Rijk is binnen gekomen om werk te zoeken en dat hij tot op heden nog steeds intensief werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid.

Dat verzoeker, onder verwijzing naar de voorgaande "uiteenzetting van de feiten", bewijst dat hij actief naar werk zoekt, getuige:

Stuk 18

Stuk 21

het gegeven dat hij tot op de dag van vandaag nog steeds een werkloosheidsuitkering ontvangt en getuige de trajectbegeleiding door de VDAB

Dat verzoeker bovendien wel degelijk een zeer reële kans maakt om te worden aangesteld in de nabije toekomst gezien "de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid".

Aangezien verzoeker, zoals gezegd en aangetoond, een hoog opgeleide informaticus is en hij alleenstaande is, hetgeen hem de mogelijkheid geeft zeer flexibel te zijn.

Dat de duur van zijn werkloosheid in België geen negatief argument kan zijn: verzoeker heeft zich ingeschreven bij de VDAB op 15/01/2013 en ontvangt slechts vanaf 15/04/2013 een werkloosheidsuitkering, zijnde nog geen 2 maanden voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing.

Verzoeker is derhalve op heden hoegenaamd geen "onredelijke belasting voor de Belgische staatskas".

Bovendien is het beroep van informaticus een knelpuntberoep zoals vastgesteld in het "Bericht over de vaststelling van de lijst van beroepen voor versoepelde procedure van arbeidskaarten in het Vlaams Gewest ter uitvoering van het Koninklijk Besluit van 21/04/2006 van 05/05/2006, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 18/05/2006.

Eveneens verwijst verzoeker nog naar zijn stukken 19 en 20 waaruit blijkt dat het beroep van informaticus op heden nog steeds een "job is met grote kans op werk" (stuk 19) en zelfs op de 4de plaats staat van de volgens de VDAB "25 grootste knelpuntberoepen" (stuk 20).

Dat derhalve alles erop wijst dat verzoeker:

1) nog actief op zoek is naar werk en

2) een zeer reële kans maakt om te worden aangesteld

Dat de huidige bestreden beslissing van de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie derhalve volstrekt voorbarig en incorrect is en er derhalve desbetreffende een foutieve toepassing van de wet is gemaakt.

3.

Dat de bestreden beslissing tot slot nog volstrekt onterecht motiveert:

"Evenmin blijkt uit het dossier dat hij, naar aanleiding van zijn sollicitaties, thans een concreet voorstel van een werkgever op zak heeft om in de nabije toekomst in dienst te treden".

Dat het hoegenaamd geen wettelijke vereiste is (om een positieve beslissing te kunnen nemen) dat verzoeker reeds een "concreet voorstel van een werkgever om in de nabije toekomst in dienst te treden" op zak moet hebben op het moment van de beoordeling van- en de beslissing over de aanvraag van verzoeker.

Dat in casu de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie een bijkomende te vervullen voorwaarde stelt die geen enkele steun vindt in enig wettelijk voorschrift.

4.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Dat het in dit dossier derhalve overduidelijk is dat eveneens de zorgvuldigheidsplicht is geschonden gezien de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke feitenvergaring door de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie.

Dat, had de staatssecretaris voor asiel en migratie en voor maatschappelijke integratie zorgvuldig te werk gegaan, hij had dienen te oordelen dat het voldoende bewezen was dat verzoeker nog naar werk aan het zoeken is en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

5.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgeiegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat het in dit dossier duidelijk is dat de motivering van de tegenpartij incorrect is, minstens niet afdoende.

Dat dit eveneens een schending inhoudt van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

6. Eindbesluit:

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden ingevolge schending van:

- Artikel 40,§4,1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 50,§2,3° en 51,§2, 2 van het KB van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

en

Het zorgvuldigheidsbeginsel, zijnde een beginsel van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)."

2.2.. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"(...) Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de in casu bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij voldoet aan alle wettelijk gestelde voorwaarden om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden als werkzoekende, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Artikel 40, §4,1° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

" § 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld:

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds op 14.01.2013 een aanvraag indiende voor een verklaring van inschrijving, in zijn hoedanigheid als werkzoekende, doch dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 5 maanden later diende te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog maar een dag heeft gewerkt op interim-basis.

De verzoekende partij houdt voor dat zij wel degelijk het bewijs levert dat zij actief werk zoekt.

Dienaangaande merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend dat de verzoekende partij ongetwijfeld inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. Evenwel wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht overwogen als een dag marginale tewerkstelling het maximale resultaat is dat de verzoekende partij heeft kunnen bekomen, dat dit weinig goeds belooft omtrent haar reële kansen op tewerkstelling.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel aanvoert dat zij een hoog opgeleide informaticus is en informaticus een knelpunt beroep zou zijn, laat verweerder gelden dat dergelijke beschouwingen op generlei wijze afbreuk kunnen doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, vermits redelijkerwijs mocht worden verwacht dat de verzoekende partij gelet op de voormelde specificaties na vijf maanden een concreet voorstel voor tewerkstelling op zak zou hebben.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te oordelen dat de kansen van betrokkene op de Belgische arbeidsmarkt niet als gunstig of reëel kunnen worden beschouwd, gelet op het feit dat zij ondanks haar opleiding en ondanks haar intensieve inspanningen om werk te zoeken, nog steeds geen reële kans op tewerkstelling aannemelijk kan maken.

"2.9. De bestreden beslissing strekt er eveneens toe vast te stellen dat verzoeker nalaat zijn reële kans op tewerkstelling te bewijzen. Verzoeker overloopt in zijn verzoekschrift zijn curriculum vitae, dat hij voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift en is de overtuiging toegedaan dat zijn tewerkstellingskans reëel is gelet op zijn opleiding en ervaring in een knelpuntberoep, maar met deze overtuiging, zijn opleiding en werkervaring in het verleden en een aanbevelingsbrief van een vroegere werkgever die dateert van 2002 (stukken 9 t.e.m. 11 gevoegd bij het verzoekschrift), kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Waar verzoeker zijn tewerkstellingskans des te reëler acht aangezien hij nu beschikt over een voorlopig rijbewijs en betoogt dat de verwerende partij daarvan op de hoogte was voor het treffen van de bestreden beslissing, dient de Raad aan de hand van het administratief dossier vast te stellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist." (R.v.V. nr. 77 254 van 15 maart 2012

In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavige annulatieprocedure voor de eerste maal stukken voorlegt, laat verweerder nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met dergelijke stukken uiteraard geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In de verzoekende partij haar enig middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij beoogt middels de uiteenzetting bij haar enig middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch een dergelijke beoordeling kan in het kader van onderhavig beroep tot nietigverklaring niet worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij op heden geen onredelijke belasting vormt voor de Belgische staatskas, laat verweerder gelden dat een dergelijke vereist geenszins wordt gesteld door artikel 40 van de Vreemdelingenwet, opdat het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij zou kunnen worden geweigerd.

Verweerder merkt op dat de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk zijn, waarbij in het bijzonder dient te worden verwezen naar het feit dat de verzoekende partij als werkzoekende bewijs moet leveren van actief op zoek te zijn naar werk, alsook van het hebben van een reële kans op tewerkstelling.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorwaarde aan de wet zou toevoegen, door te motiveren dat de verzoekende partij niet aantoonbaar "een concreet voorstel van een werkgever op zak te hebben om in de nabije toekomst in dienst te treden

Verweerder laat gelden dat dergelijke motivering geenszins kennelijk onredelijk is, gelet op het feit dat de verzoekende partij minstens vijf maanden werkloos in het Rijk verbleef op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Gezien het geheel van de elementen uit de verzoekende partij haar dossier oordeelde de gemachtigde terecht dat haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt niet als gunstig of reëel worden beschouwd, waardoor een verblijf van meer dan drie maanden niet kon worden toegekend

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt voor wat de weigering van het verblijf betreft de juridische en feitelijke gronden waarop zij zich steunt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoeker zijn middel eindigt met de bewering dat de motieven niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu ook een onderzoek vergt van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag indiende voor een inschrijving als werkzoekende zodat hij terecht verwijst naar artikel 40 § 4, 1° van de vreemdelingenwet en dit artikel citeert.

Uit deze bepaling volgt dat verzoeker op cumulatieve wijze dient aan te tonen dat hij naar werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Het is niet betwist – en de bestreden beslissing stelt evenmin het tegendeel – dat verzoeker aantoonde naar werk te zoeken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat verzoeker slechts één dag heeft gewerkt sedert diens aankomst in België wat op kennelijke redelijke wijze door de verwerende partij werd gedefinieerd als een marginale tewerkstelling en dat spijs grote inspanningen bij het zoeken naar werk, geen werk is gevonden. Voorts beweert verzoeker actief te zijn geweest in de ICT-wereld maar ontbreekt een gedetailleerd beeld van zijn werkverleden. In het middel verwijst verzoeker opnieuw naar de tal van pogingen gedaan om werk te zoeken en ondersteunt hij zijn betoog met tal van stukken. Dit gegeven is irrelevant in die zin dat de bestreden beslissing erkent dat verzoeker werk zoekt.

Waar verzoeker beweert dat hij een hoog opgeleide informaticus is en dit blijkt uit zijn diploma's, blijkt een gespecialiseerde opleiding voor “Beeldende Kunst” en “architektoniese vormgeving” en “industriële vormgeving” maar blijkt niet dat deze diploma's van die aard zijn dat een reële kans op tewerkstelling hieruit kan worden afgeleid, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Verder is de grief dat verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor het land in casu niet relevant nu dit motief niet de basis vormt van de bestreden beslissing. Voorts wordt er nog op gewezen dat de Raad slechts rekening kan houden met de stukken die voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt gelet op zijn wettigheidstoetsing. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt te motiveren dat hij geen concreet voorstel "*op zak heeft*" om in de nabije toekomst in dienst te treden is dit motief, weliswaar op ongelukkige wijze uitgedrukt, correct en is het gegeven dat ondanks de grote inspanningen om werk te zoeken, dit werk niet te vinden een element dat mag betrokken worden in de conclusie dat niet is aangetoond dat verzoeker een reële kans op tewerkstelling maakt.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet geschonden. Voor het overige zet verzoeker niet uiteen op welke (andere) wijze de artikelen 50, §2, 3° en 51, §2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zijn geschonden.

Een niet deugdelijke feitenvergaring wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN